

Адам Трікстер

**КОХАННЯ, ВІЙНА
ТА ВАЖКІ
НАРКОТИКИ**

Харків
«Фоліо»
2024

Частина 1
ОМОВІННЯ / EXODUS

It must be your skin, I'm sinking in
It must be for real, 'cause now I can feel
And I didn't mind, it's not my kind
It's not my time, to wonder why
Everything gone white, everything's grey
Now you're here, now you're away
I don't want this, remember that
I'll never forget, where you're at¹

Bush — Glycerine

/Світло оп

Я прокинувся о 5:26 ранку від глухого удару. Потім почувся ще один, такий самий гучний, тягучий, як кисіль, з невеликим деренчанням скла на кінцевій ноті. Серце смикалося, як на шершавій мотузочці, я підхопив із тумби телефон і відкрив сайт новин. Великий заголовок червоним по білому досі закарбований у мене в пам'яті. Я заплющую очі і знову, і знову, і знову, і знову бачу його палаючим на сітківці: Росія почала бомбити Україну.

Я буквально вивалився з ліжка та спустився на перший поверх, гортаючи на ходу стрічку новин. «Закрили повітряний простір, оголосив початок військової операції, на Київ та інші міста полетіли ракети, всюди лунають вибухи».

---

¹ Це твоя шкіра, в яку я занурююся,
І нарешті, мабуть, по-справжньому, бо тепер я це відчуваю,
І я не проти, як і зазвичай,
І я не цікавлюся, чому
Все стало білим, все стало сірим,
То ти тут, то ти там.
Я не хочу цього, запам'ятай,
Я ніколи не забуду, де ти є

Денацифікація і демілітаризація мирних міст саме так і має відбуватися — за допомогою ракет, бомб, раптово рано вранці, коли люди додивляються свої буденні сни. Так уперше в житті вибухи розбудили мене, і вони ж стали тонкою червоною лінією всього нашого існування в найближчі хер знає скільки днів. Незабутній досвід, скажу я вам.

Серце калатало дедалі сильніше, я зрозумів, що тиск різко пішов угору. Виявилось, іноді — дуже рідко — буває неприємно виявлятися правим. Буквально тиждень тому я вечеряв із друзями й на пальцях доводив їм, що війна неминуча, що це не гра політиків, що американці не просто так сурмлять з усіх екранів про ймовірний напад. Друзі відмахувалися серветками: облич, дороженький, ну що ти вигадуєш, ці нахабні росіяни просто шантажують усіх навколо, але до справжньої війни — з кров'ю і стражданнями — ніколи не дійде. Велика політика вже давно інша, вона побудована на брехні, недоумках та фантазіях, і промокашці Путіну точно не потрібно вплутуватись у війну проти України.

Я ж був абсолютно впевнений, що незабаром наші життя зміняться, і почав готуватися ще кілька місяців тому. Таки змусив себе оформити дозвіл на зброю і купив додому два карабіни, підтримавши американський бізнес, компанію Keltec. Один, 9-міліметровий, повністю складався й уміщувався в невелику сумку, що давало можливість носити його на спині як звичайний рюкзак. Другий — більший дробовик, 12-й калібр, із двома коробками експансивних куль — чекав у шафі біля ліжка, щоб хтось спробував забратися до мене в дім.

Одразу ж після новорічних свят я закупив різного м'яса в морозилку, набрав 20-літрову каністру бензину для генератора й щодня після роботи заправляв повний бак автомобіля. Навіть коли було пізно, тяжко й «ну що сьогодні вночі може трапитися?», — змушував себе заїхати на заправку та залити бак. Береженого Босх береже, як казали в Середньовіччі.

Нервову тітку з дитиною відправив на захід, маму щодня заспокоював, що все буде добре. Тиждень тому почистив каналізацію і навіть замовив куртку хакі на фарфетчі, буквально кілька днів тому. Буду весь такий парамілітарний, із дробовиком, ха-ха. Зомбі-апокаліпсис наближався, і я вкручував останні дюбеля в арматуру кулеметних вишок по периметру свого двору. Образно висловлюючись, звісно.

Тому не здригнувся від несподіванки, не заламав картинно руки з відчаю, не впустив чашку з кавою на підлогу. Просто стало дуже страшно, що все, пиздець прийшов, і нам із ним жити. Ще подумалося того гнітючого ранку, що куртка, напевно, вже не приїде, — власне, замовлення за кілька днів скасували, тому що в Україну вже нічого не прилітало, окрім бомб і ракет нашого божевільного й дикого сусіднього народця. Як жартували за часів Єльцина, є росіяни, а є росіянци. Утім, за останні двадцять років навіть залишки росіян перетворилися на росіянців — тупих, жорстоких, агресивних, злих, і, як показало життя, позбавлених усього людського. І саме вони на нас і напали. Як у тій старій пісні, віроломно, о п'ятій ранку або типу того.

Утім, я повернувся до новин: наразі все було в межах, за законами чесної конвенційної війни. Ракети летіли у військові частини, аеродроми й, напевно, у системи ППО. Іноді потрапляли в мирні цілі, але це ж collateral damage, куди ж без неї. Імовірно, вони вже знищили всю нашу систему захисту й тепер зможуть авіацією і танками за кілька днів завершити розпочате. Чудово, що я морально підготувався до прийдешніх змін. Погано, що все так хріново.

Я набрав повну каструлю води, а потім і ванну, — якщо пропаде світло і тепло, мені буде що пити, поки я правильно підключу генератор. Плюс бензину не так багато, треба буде економно його використовувати. Також треба приготувати їжу заздалегідь, бо якщо пропаде світло і тепло, то буду сидіти і смоктати лапу. Сказано — зроблено: закинув у духовку

заморожені сосиски в тісті, котлети й ще всіляких дрібниць на перекус протягом кількох днів.

Присів за стіл, читаючи новини й потроху оговтуючись. Вибухів більше не було чути, напевно, росіяни закінчили повітряну операцію і вже прямують у наш бік довгими та брудними колонами. Я жваво уявив собі цю орду вузькооких народів Росії, що сидять на бронетехніці, улюлюкають і стріляють у повітря.

Чесно кажучи, не так планував провести ці вихідні. Букально кілька днів тому намутив у товариша грам чудового коксу, чотири блакитних колеса, і плекав надію на цих вихідних піти до клубу, знайти сексі чиксу й улаштувати міні-вечірку, з блекджеком, випивкою та всіма наслідками, що з цього випливають. Навіть робив прозорі натяжки друзям, що теплі дні наближаються, треба отримати в родин дозвіл на триденне «відрядження» й вирушити назустріч теплим обіймам і танцям до знемоги. Адже поки ми молоді та здоров'я дозволяє пустувати — треба жити собі на втіху.

Утім, ці плани, як і багато інших, назавжди залишилися в рожевому минулому. Важкувато, знаєте, висіти всю ніч на екстазі, коли шибки тремтять від авіанальотів. Про кокаїн взагалі мовчу, — він викликає в мене неприборкану жагу до дії, активності до тремтіння в пальцях. І можливо, під коксом навіть можна було б воювати, але як зупинити потік слів, які він викликає? І сухість у роті, яку треба постійно запивати. Вискакуєш такий із засідки, руки тремтять, дуло ходить з боку в бік, а ти одразу розказуєш ворогам усі свої думки, весь час запиваючи водою з фляжки. Потішна засідка.

Загалом, накрився мій ретрит мідним тазом, бомбардувальниками й балістичними ракетами типу «Калібр». Пішов я перебирати тривожну валізку.

* * *

До речі, добре, що я живу за містом, у своєму будинку з великим підвалом, великою морозилкою і генератором.

Порівняно з багатоквартирною панелькою в центрі, війна здається не такою страшною. Мабуть, про це подумав не тільки я... У першій половині дня зі мною поспілкувалася вся нечисленна рідня, друзі (їх трохи більше) і подруги (тут нема чим хвалитися, буду щирим). Більша частина населення столиці стояла в заторах на виїзд, найнервовіші виїхали буквально о п'ятій ранку й уже штовхалися на кордоні з Молдовою, деякі хлопці пішли у військкомати, а мої найближчі — мама, брат, бізнес-партнер — попросилися до мене пересидіти страшні події. Звісно ж, буду всім радий! Тільки прихопіть їжі і, якщо є, каністри з пальним.

* * *

До вечора до мене змогли дістатись усі охочі. Мама началася корвалолом, барбовалом і полірнулася валеріанкою. Приїхав Ігор, мій діловий партнер, зі своєю подругою Анею. Вони підхопили мою маму з валізами й чотири години тягнулися в заторі, який складався з панікерів, тривожних гіпстерів і жінок із дітьми та собаками. Ще приїхала його сестра Ірина зі своїм хлопцем Олегом, щоправда, він був військовозобов'язаним і за кілька днів очікував виклику в частину. Вони привезли свого kota, лисого галасливого доходу сфінкса. Підтягнувся Сергій, мій молодший брат, теж зі своїми двома котами. І нарешті, до будинку попросилася Чуня, мій лабрадор, яка трясеться від страху, якщо чує гучний вихлоп на автотреку. Котам, звісно, це не дуже сподобалося, вони намагалися дискутувати, але в собаки було заявлено пріоритетне право на проживання з людьми.

Загалом, житло, яке здавалося мені величезним, раптом стиснулося до розмірів комунальної квартири, двох санвузлів стало не вистачати, особливо в ранкові години, а морозилка спорожніла наполовину в перший же вечір. На всіх напав дикий жор — випили три пляшки французького вина, але залишалися тверезими. Це все стрес, говорили ми одне одному кожні пів години. Ще постійно сиділи в телефонах,

стежачи за новинами. Я ж бігав по дому й намагався організувати побут, хоча радше просто намагався зайняти себе якимись справами. Перший день минув у дивному стані відстороненості, ніби те, що відбувається, не стосується нас і нашої країни, а трапилося на іншій планеті в далекій-далекій галактиці, і це просто такий спецефект у кіно, коли нам тільки ввижається, ніби історію розповідають про нас і про наші життя.

Я пішов спати о третій годині ночі, трохи погойдуючись від втоми й вина. Чуня напросилася до мене в кімнату, довелося нести її на руках, бо сходами на другий поверх вона відмовлялась іти. Добре хоч погодилася влягтися на килимку біля ліжка. Могла б сидіти поряд і гучно дихати мені у вухо.

Начебто знову почулися далекі вибухи, я потягнувся був до телефону, а потім махнув рукою: краще виспатися, новини можна й уранці почитати. Навряд чи зможу на них вплинути. Швидше за все, колони танків уже заходять до Києва, захоплюють урядовий квартал, і наша влада від безвиході здає країну з потрохами. Ми занадто довго були зайняті самокопанням, поки світ перекроювали приватні військові компанії.

* * *

До війни країна готувалася, м'яко кажучи, на від'їбись. Політики на чолі з президентом Зеленським публічно сміялися над страшилками американців, обіцяли, що все буде добре, ніхто на нас не нападе, максимум — диктатор черевиком по трибуні постукає в залі ООН. Медіа шарашили всі новини поспіль, змішуючи ядерну війну з картами Таро, короля пентаклів — із президентом Уганди. Екстрасенси різних мастей стрибали з екранів на голови наївних громадян, пропонуючи неймовірні варіанти майбутнього, ворожачи на долонях, обличчях, екскрементах, нутрощах птахів, кавовій гущі від лавандового рафу, мордочках домашніх улюбленців

і перших літерах пресрелізів Енергоатому. Усі передбачення зводилися до того, що світ трохи складна штука, і мало хто знає напевно, що трапиться попереду.

Звичайні громадяни, тим часом, жили своїм кислим життям, нагодовані локшиною та порожніми обіцянками. Я б навіть сказав так, що до звичайних людей не особливо доходило те, що відбувається — вони жили в моменті. Я до війни часто ходив на побачення з дівчатами з тіндера або п'юра — виринав, так би мовити, зі своєї інформаційної бульбашки. Вчительки в садочках, хореографи, один раз балерина, психоаналітикиня, дві або три терапевтки (психотерапевтки, одна з них гештальтистка, а одна — когнітивно-поведінкова), усілякі менеджерки та комунікаційниці рекламних агентств. Й одна юристка, як зараз пам'ятаю, — чи не єдина, з якою я переспав.

Взагалі всі ці додатки для побачень — підступна річ. Вони створені явно для дівчат, а отже, проголошують перевагу феміністичного порядку денного. Якщо ви дівчина — навіть не дуже вродлива, адже це виправить фотошоп, — то матимете десятки лайків, дікпиків, пропозицій піти на каву та грубих повідомлень, у якому вигляді вас хочуть трахнути. І навіть не дуже вродлива феміна, пішовши на побачення, здебільшого зможе випити кави чи пообідати за рахунок залицяльника.

Якщо ж ви хлопець, просто без накачаного торса й модної гіпстерської борідки — аут, жодних лайків або вологих закликів. На ваші найцікавіші та найвеселіші повідомлення відповідатимуть одиниці, більшість ігноруватиме або виходитиме з чату. Тобто для того, щоб піти на побачення (можливо, воно буде з не дуже вродливою або не дуже розумною дівчиною), вам доведеться докласти чималих зусиль і відправити прикольних текстів 20–25 юним леді. І навіть там на вас може чекати розчарування. Тоді як дівчина, навіть середніх показників, може бути впевнена, що кожен другий захоче зтягнути її в ліжку.

ЗМІСТ

Частина 1. Омовіння / Exodus	5
Частина 2. Деконструкція	82
Частина 3. Не кожна троянда — троянда	111
Частина 4. Зідрані коліна, потріскані губи	158
Епілог	188